

Bionieuws 7

Miquel Bulnes

Een jaar geleden was ik op een politieke bijeenkomst in Zwolle waar minister Zalm de gast van de avond was. De minister hield een korte toespraak, werd geïnterviewd door een lokale politicus en beantwoordde twee vragen van aandoenlijke doch weinig talentvolle studentes journalistiek met een videocamera (“*Ennuh, hoe beviel Zwolle? Vond u het wat offuh...?*”).

Zoals op dit soort gelegenheden gebruikelijk mocht tenslotte het publiek vragen stellen en, zoals gebruikelijk, werden de meeste vragen niet gesteld door mensen die iets wilden weten maar door mensen die zichzelf wilden horen praten. Zo was er de man van een jaar of zestig, in spijkerbroek en ruitjeshemd, die de hele avond vanaf vooraan in de zaal het gesprek aandachtig had gevolgd. Toen de gespreksleider hem de kans gaf, riep hij heel hard in de microfoon: ‘Het beleid van dit kabinet is asociaal en crimineel!’

De minister was dit soort mensen waarschijnlijk wel vaker tegengekomen en antwoordde iets geijks over kansen en economische vooruitgang.

‘Het beleid van dit kabinet is asociaal en crimineel!’ herhaalde de man. ‘En het bewijs daarvoor zit in deze plastic tas. U hoeft daar alleen maar even in te kijken.’

Met zijn linker hand hield hij een witte plastic tas omhoog.

‘Dát gaan we nu dus níet doen,’ besloot de gespreksleider en hij liep met de microfoon naar de volgende vragensteller.

Wat voor reactie zou de man met de tas eigenlijk hebben verwacht op zijn uitspraak?

Een sessie over anti-schimmel therapie op het Europees microbiologie congres: een Italiaan die in een zelf-verzonnen taal vrij storend door zijn dia’s heenpraat, een Zwitser die opvallend vaak oordeelt dat zaken niet genoeg zijn uitgezocht, en een infectioloog uit Spanje die een grote multi-center trial heeft begeleid en geldt als autoriteit op schimmelgebied.

Tijdens de discussie aan het eind van de sessie wordt er gesproken over de voor- en nadelen van verschillende therapieën. Een bekend nadeel van de nieuwe middelen, de azolen, is dat je bepaalde schimmels, de zogenaamde zygomyceten, er niet mee kunt behandelen. Een Scandinaviër loopt naar de microfoon en stelt dat hij in zijn lab al twintig jaar de gevoeligheid van zygomyceten voor azolen test, en dat je ze best kunt behandelen met die middelen.

Wat moet je met zo'n uitspraak? Voor de duidelijkheid: ik ken niemand anders die dit ook vindt en deze man heeft zijn bevindingen nooit gepubliceerd.

De sessievoorzitter haalt zijn schouders op, de expert zegt dat azolen toch echt niet werken, de discussie is binnen een halve minuut weer doodgebloed; en terecht. Het is niet zo dat iedereen er op congressen ongeremd op los mag vragen. Als je goed luistert is het niveau van de opmerkingen soms om te janken en de gemiddelde "invited speaker" heeft zich niet jarenlang omhoog gewerkt om met elke willekeurige malloot in discussie te gaan.

Dit laat onverlet dat ik graag de resultaten van de Scandinaviër op papier zou zien. Maar goed: ik had ook graag even in de tas van die man uit Zwolle gekeken.